

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Csonka Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Csonka Balázs ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a permegszüntetéssel érintett **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. rendű és a Dr. Kovács Lóránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Lóránd ügyvéd, ügyvédi iroda címe) és dr. Nagy János ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyiségi jogvédelem iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2018. március 13. napján kelt 13.P.21.028/2017/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a <https://r.hu/cikk-magyar-horror-ket-testver-megolte-az-edesanyjat-bogarak-es-buz> link alatt megjelent cikk címében valótlan tényként híresztelte, hogy a felperes megölte az édesanyját.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy a megjelölt cikk címéből a „két testvér megölte az édesanyját” szövegrészt tizenöt napon belül törölje.

A felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 81.280 forintról 50.800 (ötvenezer-nyolcszáz) forintra, az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 96.000 forintról 60.000 (hatvanezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 36.000 (harminchatezer) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek tizenöt napon belül 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - külön felhívásra - 80.000 (nyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Néhai **S.K.** betegsége miatt járásképtelenné, önellátásra, önkiszolgálásra képtelenné vált, ugyanakkor szellemi képességei - meglassult gondolkodás mellett - épek maradtak. Őt 2014 februárjáig v-i lakótelepi lakásukban házastársa ápolta, megőzvegyülését követően gyermekei, a felperes és testvére, **Sz.G.**, valamint a felperes élettársa költöztek a lakásba. A felperes és testvére a lakóhelyük szerinti illetékes háziorvoshoz jelentették át édesanyjukat, orvosi vizsgálat azonban nem történt, a néhai a halálát megelőzően évben gyógyszeres kezelésben, orvosi ellátásban nem részesült. 2015. június 8. napján **Sz.G.** mentőt hívott **S.K.**hoz, akit az Országos Mentőszolgálat esetkocsija a helyi sürgősségi osztályra szállított. Felvételekor a kórház rendkívül elhanyagolt állapotú, bűzös szagú, a legalapvetőbb higiéniai is nélkülöző nőbetegként észlelte, széklettel erősen szennyezett ágyneműje a bőrébe ragadt, gyakorlatilag a bőr további sérülése nélkül attól elválaszthatatlan volt, a lepedőn légylárvák tenyésztek. A beteggel érdemi kommunikációt állapota miatt nem lehetett teremteni, a korábbi csonttörések miatt tervezett traumatológiai konzílium előtt hirtelen légzésleállás következtében elhunyt.

A beteg állapotán felindult mentőtiszt, **T.T.** a megyei internetes hírportálon, a **v.hu-n** a halált követő napon részletesen nyilatkozott, előadva, hogy véleménye szerint „aljas módszerekkel, különös kegyetlenséggel elkövetett anyagiilkosság történt”. A **v.hu-n** megjelent tudósítás az eset ismertetése mellett a felperes és testvére nevét, valamint utóbbi fényképét is közölte. A felperes és testvére által előterjesztett panasz alapján a mentőtisztet etikai vétség miatt írásbeli figyelmeztetésben részesítették, mert megsértette az etikai kódexnek azt az előírását, hogy a nyilvánosságnak szánt információnak világosnak, tényyszerűnek, elfogulatlannak és tudományos bizonyítékon alapulónak kell lennie.

2015. június 11. napján a II. rendű alperes kiadásában megjelenő **r.hu** internetes oldalon az I. rendű alperes írt cikket az esetről „Magyar horror! Két testvér megölte az édesanyját. Bogarak és bűz!” címmel. Ebben a **T.T.** mentőtiszttel folytatott telefoninterjú alapján azt írta le, nem tudni, a beteg mennyi ideje nem kaphatott szájon át enni-ivalt vagy folyadékot, bogarakkal fertőzött sebeibe a lepedő is beleszáradt. A cikk utolsó mondata szerint a testvérpár felelősségét a rendőrség vizsgálja szakértők bevonásával.

A Veszprémi Rendőrkapitányság nyomozást folytatott a felperessel és testvérével szemben gondozási kötelezettség elmulasztása büntettének megalapozott gyanúja miatt. A nyomozóhatóság az eljárást megszüntette, mert az orvosszakértői bizonyítás alapján a beteg halálát heveny keringési és légzési elégtelenség okozta, mely sokszervi elégtelenség talaján alakult ki. A néhai halálát megelőző ápolási-gondozási tevékenység hiányos és szakszerűtlen volt, de az ápolás hiánya és a halálos eredmény közötti okozati összefüggés nem volt bizonyítható.

A felperes feljelentése alapján indult büntető eljárásban a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság 4.B.III.710/2016/3. számú, 2017. február 16. napján kelt és aznap jogerőre emelkedett - rövidített indokolású - ítéletében az I. rendű alperest bűnösnek mondta ki a Btk. 226.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja szerinti rágalmozás vétségében és megrovásban részesítette.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a hivatkozott cikkben megsértették a jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogát, mert a cikkben valótlan tényként híresztelték, hogy megölte az édesanyját. Kérte elrendelni a jogsértés abbahagyását, a sérelmes helyzet megszüntetését, az alperesek megfelelő elégtétel adására kötelezését akként, hogy közleményt jelentetnek meg a jogsértés tényének elismerésével, az ítélet tartalmának kommentár nélküli megjelenítésével, az eredeti cikk törlésével és megfelelő tartalmú bocsánatkéréssel. Kérte

továbbá az alpereseket egyetemlegesen 1.600.000 forint sérelemdíj és járulékai megfizetésére kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a cikk egyértelműen bűnösséget fogalmaz meg, melyet a legsúlyosabb megítélésű tényállásként nevesít. Hatására a nyugodt kisvárosi lakókörnyezetében élete drasztikusan megváltozott, megalázó, sértő kijelentéseket tettek rá, zaklató telefonhívásokat kapott.

Az alperesek ellenkérelme a kereset teljes elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest az alperesek részére együttesen 81.280 forint perköltség, az állam javára 96.000 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Ítéletének indokolásában felhívta a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:45.§ (1) és (2) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 13. számú állásfoglalását. Kifejtette, a jóhírnév megsértése akkor következhet be, ha a sérelmezett közlés alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Ennek viszont előfeltétele, hogy a felperes személye a közleményből felismerhető legyen. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a keresetnévén említett felperes személye a cikk alapján nem azonosítható be, mindössze annyi állapítható meg, hogy az eset a veszprémi mentőszolgálat ellátási területén történt. Ennek folytán elsődlegesen a keresetösségi jog hiánya okán találta alaptalannak a keresetet az elsőfokú bíróság, de ezen túlmenően érdemben sem találta azt megalapozottnak. Utalt a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában írtakra, miszerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem a formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. A sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A sérelmezett cikket összefüggéseiben vizsgálva, annak teljes tartalma alapján egyértelműnek minősítette, hogy a cikk írója nem tényleges, tevőleges emberöléssel vádolja a meg nem nevezett testvérpárt, hanem a gondozási, ápolási kötelezettség olyan mértékű nem teljesítésével, amely mulasztás az édesanya halálához vezetett. A teljes tartalom figyelembevételével a címben szereplő közlés nem tényállításnak, hanem az ügygel kapcsolatos információkon alapuló következtetésnek, értékítéletnek, véleménynyilvánításnak minősül. Véleménynyilvánításként a cikk címe valóban felindult, szélsőséges hangnemű, ugyanakkor ezt a felperes néhai édesanyjának állapota megalapozta. A zárójelentésben a néhait ellátó orvosok is azt írták le, hogy a státuszban foglaltak csak kevésbé tudják visszaadni azt a megdöbbenő látványt, ami eléjük tárult. A büntető eljárásban készült orvosszakértői vélemény rögzítette, hogy az elhunytnak régebbi, nem gyógyult törései is voltak, amelyek sebészeti ellátása nem történt meg. Megállapítható volt, hogy a fekvőbeteg, magatehetetlen édesanyjukat a felperes és testvére egyáltalán nem vitték orvoshoz. A sérelmezett cikk állításai így nem tekinthetők túlzónak, és cáfolják a felperesnek azt a tényállítást, hogy testvérével mindent megtettek az elhunyt gondos ápolása érdekében. A dokumentált állapot a gondozási kötelezettség olyan kirívó mértékű és huzamos időn át tartó megsértését jelenti, amely ellenkezik a legalapvetőbb erkölcsi normákkal és a társadalmi közfelfogás szerint elfogadhatatlan. Mindezek indokolhatóvá teszik a sérelmezett cikk címében foglalt, az újságíróban a cikk megírásakor ismert körülmények alapján megfogalmazódott véleményt, hogy a felperes és testvére édesanyjuk teljes elhanyagolásával annak halálát okozták. Ezért - attól függetlenül, hogy a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság az I. rendű alperest rágalmozás vétségében bűnösnek találta - az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a sérelmezett cikkben, annak egészét együttesen értékelve, az I. rendű alperes a felperes jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogát nem sértette meg. A negatív véleményt tartalmazó cikk a társadalom általános erkölcsi értékítéletére figyelemmel nem minősül indokolatlanul bántónak és megalázónak sem. Lényegesnek minősítette az elsőfokú bíróság, hogy az ügygel kapcsolatban a helyi internetes sajtó is cikket jelentetett meg, melyből a felperes személye kétséget kizáróan felismerhető, beazonosítható. Helytállóan hivatkoztak ezért az

alperesek arra, hogy amennyiben a hátrányos változások a felperes életében valóban bekövetkeztek, azokra a v..hu cikke alapján kerülhetett sor.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelme teljesítését kérte. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság jogilag megalapozatlan álláspontra jutott, mert a „két testvér megölte az édesanyját” állítás tényszerűen nem igaz, annak okán az I. rendű alperest rágalmazás vétsége miatt jogerősen elítélték.

Utalt az Európai Unió Alapjogi Chartájára, valamint az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről Rómában 1950. november 4-én megkötött Emberi Jogok Európai Egyezményére, kiemelve, hogy a véleménynyilvánítás és az emberi méltóság (jóhírnévhez, becsülethez fűződő jog) összeütközése esetén az emberi méltóság rendelkezik elsőbbséggel, a véleménynyilvánítást korlátozó erővel. Felhívta az Alaptörvény hitvallását, miszerint az emberi lét alapja az emberi méltóság; a 6. cikk alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy a jóhírnevét tiszteletben tartsák. Álláspontja szerint e tételes alapjogi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

A fellebbezésben foglaltak szerint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 10.§-át és 14.§ (1) bekezdését, a hiteles, gyors és pontos tájékoztatásra, az emberi méltóság tiszteletben tartására vonatkozó követelményt is megsértette az alperesi cikk. Az elsőfokú bíróságnak mérlegelnie és értékelnie kellett volna a jogsértő rosszhiszeműségét, a harsányságnak az olvasottság növelésére irányuló célzatát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet tényállása nem tartalmazza azt a lényegi kérdést, miszerint az elhunyt kifejezetten ragaszkodott ahhoz, hogy őt gyermekei ápolják az otthonában. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azáltal, hogy elemzés alá vette az ápolás körülményeit, a saját kompetenciáját túllépte, olyan tényeket nyitott meg és értékelt a korábbi ténymegállapításokkal ellentétesen, amelyeket a jelen pert megelőzően már lezárt jogi eljárások jogerősen értékelték, ráadásul részben szakkérdésnek tekintendők.

Hangsúlyozta fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróságnak az az állásfoglalása, hogy személye a cikkben nem beazonosítható, ellentétben áll a büntető ítélettel. A jogerős büntetőjogi elmarasztalásból az az egyértelmű következtetés adódik, hogy a cikk jogsértő tartalmat hordoz. A megölésre vonatkozó állítás nyilvánvalóan túlzó, következtelen, indokolatlanul bántó, lealacsonyító, becsmérítő. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a címben szereplő közlés véleménynyilvánításnak minősülhetne. Kiemelte, hogy a Ptk. 2:52.§ (2) bekezdése szerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bizonyítására nincs szükség a sérelemdíj megállapíthatósága érdekében.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság Pf.III.20.079/2018/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű alperesre vonatkozóan hatályon kívül helyezte és ebben a részében a pert a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 130.§ (1) bekezdés g) pontjára és 157.§-ára utalással, a 251.§ (1) bekezdése alapján megszüntette, mert a felperes a munkáltató II. rendű alperes helytállási kötelezettsége körébe tartozó személyiségi jogot sértő tevékenység, illetve károkozás miatt a munkavállaló I. rendű alperes ellen indított pert.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, abból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság két okra hivatkozással utasította el a keresetet. Egyrészt azért, mert álláspontja szerint a kifogásolt cikk alapján a felperes nem volt beazonosítható, így keresetösségi joga sem állt fenn. Ez az álláspont azonban nem helyes, mert az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. 4.§ (2) bekezdésének megsértésével jutott a fenti következtetésre. A felhívott rendelkezés szerint, ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítelt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A rágalmazás vétségét a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 226.§-a szerint az valósítja meg, aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ. A bűncselekmény megállapításához szükséges, hogy a sértett, vagyis az, aki ellen az elkövetési magatartás - tényállítás, híresztelés, ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használata - irányul, felismerhető, beazonosítható legyen.

Ebből a rendelkezésből következően a polgári perben eljáró bíróság nem állapíthatja meg, hogy az I. rendű alperes által írt cikk alapján a felperes személye nem beazonosítható, mert ebből közvetlenül az következne, hogy az I. rendű alperes nem követte el a rágalmazás vétségét; ilyen eredményre azonban a jogerős büntető ítélet bűnösséget megállapító rendelkezésének kötőereje miatt a polgári bíróság nem juthat.

A rágalmazás különös törvényi tényállása főbb vonatkozásaiban megfelel a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében a jóhírnév megsértésére vonatkozóan megfogalmazottaknak (valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel). A rágalmazás miatt elítelt szerző által írt cikk (illetve annak valamely részlete) jóhírnevet sértő jellegét így a polgári perben nem lehet elvitatni.

A másik ok, amiért az elsőfokú bíróság érdemben is elutasította a keresetet, az volt, hogy a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása nyomán kialakult bírói gyakorlatot követve összességében értékelte a cikk tartalmát, és ennek alapján jutott arra a következtetésre, hogy a címben megfogalmazott kitétel a valós tényekhez képest nem jelent olyan eltérést, amely a személyiségi jog megsértésének megállapításához alapul szolgálhatna. Az újabb gyakorlat azonban ettől részben eltérő a cím, mint központi szereppel bíró kiemelés vonatkozásában.

Az Alkotmánybíróság 8/2018. (VII. 5.) AB határozata [31] és [32] pontjában kifejtettek szerint a cím nem egy a cikk mondatai vagy fordulatai között, hanem az olvasó figyelmének felkeltésében és a cikk tartalmának megragadásában központi szereppel bíró kiemelés, amelynek így adott esetben a személyiségi jogok sérelmére nézve is fokozott hatása lehet. A kiemelő, hangsúlyozó szerep az írás címének önálló jelentőséget ad, amihez önálló értékelésnek kell társulnia a személyiségvédelem körében. Az írás címének megítélése ezért nem oldható fel a többi résszel való együttes értékelésben. A figyelemfelkeltés indokolt mértéke, a tartalom lényegi megragadásának szüksége behatárolja a címadás pontosságát. A leegyszerűsítések, pontatlanságok jogszerűségének kérdése azonban nem azon múlik, hogy a cikk kifejtő része ellensúlyozza-e azokat, hanem azon, hogy önmagukban véve olyan pontatlanságnak tekintendők-e, amelyek nem félrevezetőek vagy megtévesztőek valamely lényeges információ tekintetében. A sajtócikk címében - sajátos szerepe miatt - önmagában sem szerepelhet lényeges megtévesztő pontatlanság, valótlanosság.

A fentiekre figyelemmel, a címben szereplő, az édesanya megölésére vonatkozó valótlan állítás miatt a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a) pontja alapján meg kellett állapítani, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes Ptk. 2:45 §-ában védett, a jóhírnévhez való személyiségi jogát.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytálló következtetése szerint a cikk címében és szövegében szereplő egyéb ténymegállapítások összességükben értékelve valótlanok, a véleményt, értékítéletet tükröző kifejezések indokolatlanul sértőnek, bántónak nem minősíthetők. Az elhalálozást közvetlenül megelőző orvosi ellátás során keletkezett iratok alapján S.K. állapotának jellemzői tényszerűen rögzíthetők voltak, azokat lényegében a peres felek nem is vitatták. Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben helyesen járt el, amikor a rendelkezésre álló iratok alapján a néhai állapotát a szakismeretet nem igénylő körben feltárta, ez a cikk valóságtartalmának vizsgálata miatt elkerülhetetlen volt. A dokumentált állapotra figyelemmel az alperesi véleménynyilvánítást tükröző „magyar horror” kifejezés túlzónak nem értékelhető. A jogsértés megállapítására ennek megfelelően kizárólag a jóhírnévnek az öléssel kapcsolatos, címben kiemelt állítással történő megsértése miatt kerülhetett sor.

Miután a per tárgyává tett cikk az interneten a mai napig megtalálható, így a jogsértéssel előidézett állapot folyamatosan fennáll, ezért a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdése b) pontja alapján a másodfokú bíróság a II. rendű alperest a jogsértő szövegrész törlésére kötelezte.

A Ptk. 2:51.§ (1) bekezdése szerint a személyiségi jogában megsértett fél a felróhatóságtól független szankciók iránti igényét az eset körülményeihez képest érvényesítheti. Mivel a kifogásolt cikk megjelenéséhez az adott alapot, hogy a felperes édesanyja a társadalom általános erkölcsi értékítélete szerint megengedhetetlen állapotba került, az embertelen, és a néhainak nyilvánvalóan jelentős szenvedést okozó helyzetért (mások mellett) felelős felperes a másodfokú bíróság megítélése szerint az eset körülményei folytán elégtételadásra nem tarthat igényt. Ennek oka, hogy a II. rendű alperes elégtételadásra kötelezése a közvélemény előtt azt a meg nem engedhető látszatot kelthetné, mintha a beteg szülő igen súlyos elhanyagolása a társadalom számára elfogadható, felháborodásra okot nem adó magatartás lenne.

Önmagában téves az a felperesi álláspont, hogy a személyiségi jogsértés megállapításával törvényszerűen együtt jár a sérelemdíjban való marasztalás. Személyiségi jogsértés megállapítása, valamint az objektív szankciók megítélése mellett is a bíróság elutasíthatja a sérelemdíj iránti keresetet, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot. A Ptk. 2:52.§ (1) bekezdés második fordulatának helyes értelmezése szerint a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nemvagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. Személyiségi jogsértés megállapíthatósága esetén az alperesnek kell bizonyítania, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a felperest nem érte olyan súlyú nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélését indokolná. Ez utóbbi következtetésre a bíróság köztudomású tények alapján is eljuthat.

A másodfokú bíróság megítélése szerint nemvagyoni sérelem a perbeli esetben kifejezetten a jogsértő címmel összefüggésben a felperest nem érte. A helyi internetes lapban a perbeli cikk megjelenését megelőzően névvel, címmel jelent meg a perbelivel lényegében azonos tartalmú írás, ezért megalapozottan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperest esetlegesen ért hátrányok nem a perbeli cikkel álltak okozati összefüggésben. A cikk valóságtartalma is cáfolja,

hogy a társadalom általános erkölcsi felfogását tükröző, a felperes által hivatkozott következmények, őt ért hátrányok a cikk címéből származtak volna. A felperes ezért sérelemdíjra nem tarthat igényt.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélet az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a <<https://r.hu/cikk-magyar-horror-ket-testver-megolte-az-edesanyjat-bogarak-es-buz> link alatt megjelent cikk címében valótlan tényként híresztelte, hogy a felperes megölte az édesanyját, és kötelezte a II. rendű alperest, hogy a megjelölt cikk címéből a „két testvér megölte az édesanyját” szövegrészt törölje. A részbeni megváltoztatásra figyelemmel a perköltségre vonatkozó rendelkezést az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdésének alkalmazásával, a felperes részbeni pernyertességének arányában módosítani kellett. A II. rendű alperes a meg nem határozható pertárgyértékű keresetrészben pervesztes, és ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdés b) pontja szerint 600.000 forint illetékalap után feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket, 36.000 forintot a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése, és az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni, míg a felperes a fennmaradó 60.000 forint illetéket köteles viselni. A le nem rótt elsőfokú eljárási illetékkel kapcsolatos rendelkezést a másodfokú bíróság ennek megfelelően változtatta meg. Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése a meg nem határozható pertárgyértékű keresetrészben részben eredményes lett, ezt meghaladóan eredménytelen maradt, a másodfokú bíróság ezért az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a II. rendű alperes javára a másodfokú eljárásban felmerült, a II. rendű alperes pernyertességével arányban álló költségének megfizetésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és 4/A.§-a alapján állapította meg. A feljegyzett fellebbezési illetéket az ellenérdekű felek a pervesztességüknek megfelelően, az elsőfokú illeték kapcsán megjelölt jogszabályok alapján kötelesek az államnak megfizetni.

Pécs, 2018. szeptember 20.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró